

Αυτά που συμβαίνουν στις μέρες μας, ο υπερδιετής πόλεμος στην Ουκρανία, η συμφορά στη λωρίδα της Γάζας, η εμπλοκή του Ιράν, για να αναφερθούν μόνο τα πρόσφατα και πλησιέστερα, δεν γεννήθηκαν αφ' εαυτής. Με λίγα λόγια η συστηματική επιδίωξη μαζικού αφανισμού αμάχων και καταστροφής των υποδομών του αντιπάλου, το απεχθέστερο δηλαδή πρόσωπο των πολέμων έχει βαθιές ρίζες στο παρελθόν.

Θα πρέπει να γυρίσουμε στον Νοέμβριο του 1911, όταν Γερμανικό μονοπλάνο Rumple Taube με πιλότο τον Ιταλό υποσμηναγό Giulio Gavotti πραγματοποίησε τον πρώτο εναέριο βομβαρδισμό σε όαση στο έδαφος της Λιβύης κατά τη διάρκεια της σύρραξης μεταξύ της Ιταλίας και της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Σχεδόν τρία χρόνια αργότερα, το θέρος του 1914 όμοιο μονοπλάνο με Γερμανό πιλότο βομβάρδισε για πρώτη φορά το Παρίσι στις αρχές του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Η τεχνολογία, έστω και με τα πρωτόλεια εκείνα μέσα έδινε αυτές τις δυνατότητες.

Ο από το θέρος του '40 ο τακτικός βομβαρδισμός Βρετανικών πόλεων από την Γερμανική αεροπορία, που τόσο ανάγλυφα περιέγραψε ο Eric Larsen στο πόνημά του « [Οι μέρες που έχτισαν την Ιστορία](#) » ήταν το επόμενο σκαλοπάτι καταστροφής. Μοιραία θα προχωρούσε ακόμα πιο πέρα. Δρέσδη, Τόκιο, Χιρόσιμα. Παιδιά, γέροντες, μητέρες άνθρωποι άοπλοι και αθώοι κατέβαλαν το τίμημα.

Εκτός αν οι γυναίκες δεν ήταν και τόσο αθώες διότι γέννησαν αρσενικά που ντύθηκαν φαντάροι οι οποίοι πυροβολούν τα «δικά μας παιδιά». Πλην όμως το να έχει το σθένος ένας υποψήφιος οπλίτης να είναι φιλειρηνιστής, ήταν και παραμένει επικίνδυνο. Το 1914 δυο χιλιάδες άτομα συνελήφθησαν εν κρυπτώ από την γαλλική κυβέρνηση ως πιθανοί διοργανωτές ενός κινήματος εναντίον του πολέμου. Υπήρχε, από το 1886 στη Γαλλία, ειδικό τμήμα ασφαλείας

το περίφημο

Carnet

B,

που προέβλεπε ότι όλοι οι πασιφιστές θα συλλαμβάνονταν μαζικά. Το θέρος του '14 ο υπουργός Πολέμου απειλεί τους υπόπτους με γκιλοτίνα, ενώ ο υπουργός Εσωτερικών εμφανίζεται κατευναστικός και κάνει λόγο για περιττά μέτρα (από το βιβλίο

Le

Grande

Guerra

του

Mario

Isnenghi

).

Σχεδόν κάθε σύρραξη είναι, εν πρώτοις, ο θρίαμβος του συνδυασμού εθνικισμού με μιλιταρισμό. Το σύνθημα του κομμουνιστικού μανιφέστου «*Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε*» κατέρρευσε και πέρασε στην χωρία του ουτοπικού με την έναρξη του Μεγάλου Πολέμου. Εκατομμύρια πένητες εργάτες, αγρότες, νέα και αναλφάβητα παιδιά από το την Σαν Φρανσίσκο έως το Βλαδιβοστόκ θα συρθούν στα σφαγεία του Βερντέν, του Υπρ, του Σομ τραγουδώντας πατριωτικούς ύμνους. Η προλεταριακή αλληλεγγύη ήταν ήδη κουρέλι.

Εκατόν δέκα χρόνια μετά την έναρξη του Μεγάλου Πολέμου, και τον πρώτο εναέριο βομβαρδισμό των Παρισίων, η τεχνολογία μπορεί να κατευθύνει από υπόγειο στρατηγείο του Ιράν πυραυλική επίθεση 1500 χιλιόμετρα δυτικότερα, στο Ισραήλ, το οποίο με τη σειρά του θα αποκρούσει τα εισερχόμενα πυρά με αντίμετρα.

Αθώοι και μη μπορούν πλέον να αφανίζονται εκ του μακρόθεν χωρίς να λερώνονται συνειδήσεις ανάμεσα στις συμπληγάδες της κυρίαρχης δύσης και τον ακραίο θρησκευτικό φανατισμό εγκλωβισμένων πιστών. Έτσι δίχως ίχνος κάποιου έστω υποτυπώδους ιδεολογικού πλαισίου, επαληθεύοντας στο ακέραιο τη φράση: « *Ο πόλεμος δεν καθορίζει ποιος έχει δίκιο, αλλά μόνο ποιος επέζησε* ». Και ποιός κονομάει, θα συμπλήρωνε ένας όχι και τόσο κυνικός.

